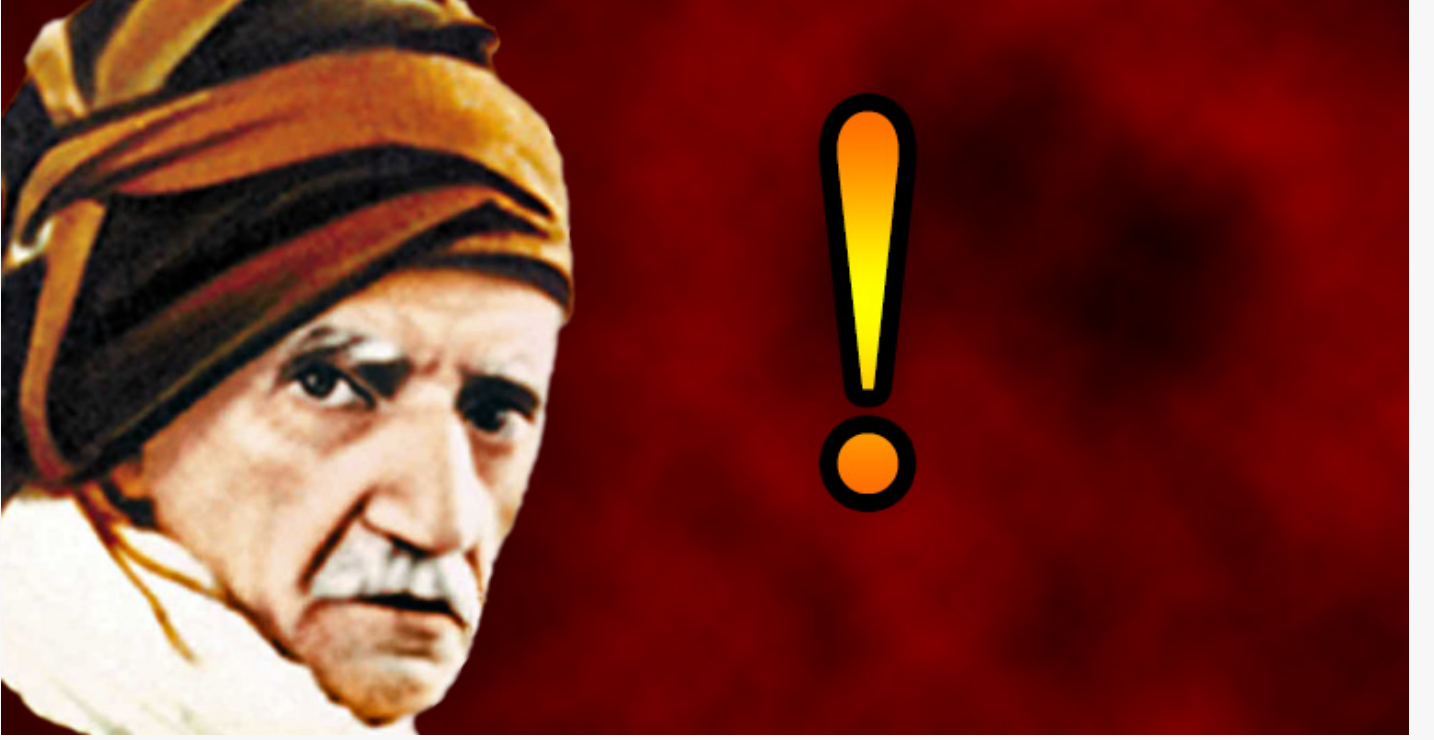

Bediüzzaman diyor ki; acip asrın acip hastalığı...

Bu asırda hayat-ı insaniye, hususan hayat-ı içtimâîyesi öyle dehşetli, fakat cazibeli ve elîm, fakat meraklı bir vaziyet almış ki, insanın ulvî lâtifelerini ve kalb ve aklını nefs-i emmaresinin arkasına düşürüp pervane gibi o fitne ateşlerine düşürttürüyor.

ikinci mesele: Otuz birinci âyetin işaretinin beyanında, “Onlar dünya hayatını seve seve âhirete tercih ederler” (İbrahim Sûresi, 14:3) bahsinde denilmiş ki: “Bu asrın bir hâssası şudur ki: hayat-ı dünyeviyeyi hayat-ı bakiyeye bilerek tercih ettiriyor. Yani, kırılacak bir cam parçasını bakî elmaslara bildiği halde tercih etmek bir düstur hükmüne geçmiş.”

Ben bundan çok hayret ediyordum. Bugünlerde ihtar edildi ki, nasıl bir uzv-u insanî hastalansa, yaralansa, sair âzâ vazifelerini kısmen bırakıp onun imdadına koşar. Öyle de, hırs-ı hayat ve hıfzı ve zevk-i hayat ve aşkı taşıyan ve fitrat-ı insaniyede derc edilen bir cihaz-ı insaniye, çok esbab ile yaralanmış, sair letâifi kendiyile meşgul edip sukut ettirmeye başlamış; vazife-i hakikiyelerini onlara unutturmaya çalışıyor.

Hem nasıl ki bir cazibedar sefihane ve sarhoşane şâşaalı bir eğlence bulunsa, çocuklar ve serseriler gibi, büyük makamlarda bulunan insanlar ve mesture hanımlar dahi o cazibeye kapılıp hakikî vazifelerini tatil ederek iştirak ediyorlar; öyle de, bu asırda hayat-ı insaniye, hususan hayat-ı içtimâîyesi öyle dehşetli, fakat cazibeli ve elîm, fakat meraklı bir vaziyet almış ki, insanın ulvî lâtifelerini ve kalb ve aklını nefs-i emmaresinin arkasına düşürüp pervane gibi o fitne ateşlerine düşürttürüyor.

Evet, hayat-ı dünyeviyenin muhafazası için, zaruret derecesinde olmak şartıyla, bazı umur-u uhreviyeye muvakkaten tercih edilmesine ruhsat-ı şer’iye var; fakat, yalnız bir ihtiyaca binaen helâkete sebebiyet vermeyen bir zarara göre tercih edilmez, ruhsat yoktur. Halbuki bu asır, o damar-ı insanîyi o derece şırınga etmiş ki, küçük bir ihtiyaç ve âdi bir zarar-ı dünyevî yüzünden elmas gibi umur-u diniyeyi terk eder.

Evet, insaniyetin yaşamak damarı ve hıfz-ı hayat cihazı, bu asırda israfatla ve iktisatsızlık ve kanaatsizlik ve hırs yüzünden bereketin kalkmasıyla ve fakr u zaruret, maişet ziyadeleşmesiyle o derece o damar yaralanmış ve şerâit-i hayatın ağırlaşmasıyla o derece zedelenmiş ve mütemadiyen ehl-i dalâlet nazar-ı dikkati şu hayata celb ede ede o derece nazar-ı dikkati kendine celb etmiş ki, ednâ bir hâcât-ı hayatiyeyi büyük bir mesele-i diniyeye tercih ettiriyor.

Bu acîb asrın bu acîb hastalığına ve dehşetli marazına karşı Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın tiryak misâl ilâçlarının nâşiri olan

Risâle-i Nur dayanabilir; ve onun metîn, sarsılmaz, sebatkâr, hâlis, sadık, fedakâr şakirtleri mukavemet edebilir. Öyleyse, herşeyden evvel onun dairesine girmeli, sadakatle, tam metanet ve ciddî ihlâs ve tam itimad ile ona yapışmak lâzım ki, o acîb hastalığın tesirinden kurtulsun.

Umum kardeşlerimize birer birer selâm ve duâ ediyoruz.

(Kastamonu Lâhikası, s. 73, Y.A.N.)

LÛGATÇE:

Hâssa: Bir kimseye ya da bir şeye özel olan nitelik.

Derc: Yerleştirme, içine alma, koyma.

Letâif: Lâtifeler, duygular, hisler.

Sefihane: Helâl olmayan zevk ve eğlencelere düşkün olarak.

Mesture: Örtülü, tesettürlü.

Umur-u uhreviye: Ahirete ait işler, vazifeler.

Muvakkaten: Geçici olarak.

Ruhsat-ı şer'îye: Şeriatın izin ve müsaadesi.

Umur-u diniye: Dinî işler, vazifeler.

Hıfz-ı hayat: Hayatı korumak.

Fakr u zaruret: Fakirlik, yoksulluk.

Maişet: Geçim.

Şerâit-i hayat: Hayat şartları.

Mütemadiyen: Sürekli, devamlı.

Ednâ: En basit, en adi, çok küçük.

Hâcât-ı hayatiye: Hayat için gerekli olan ihtiyaçlar.

Maraz: Hastalık.

Nâşir: Neşreden, yayan.